

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

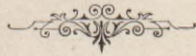
(M.) Litt.
Sr.

NORRLAND

SÅNG

AF

W. M. CARLGREN

STOCKHOLM

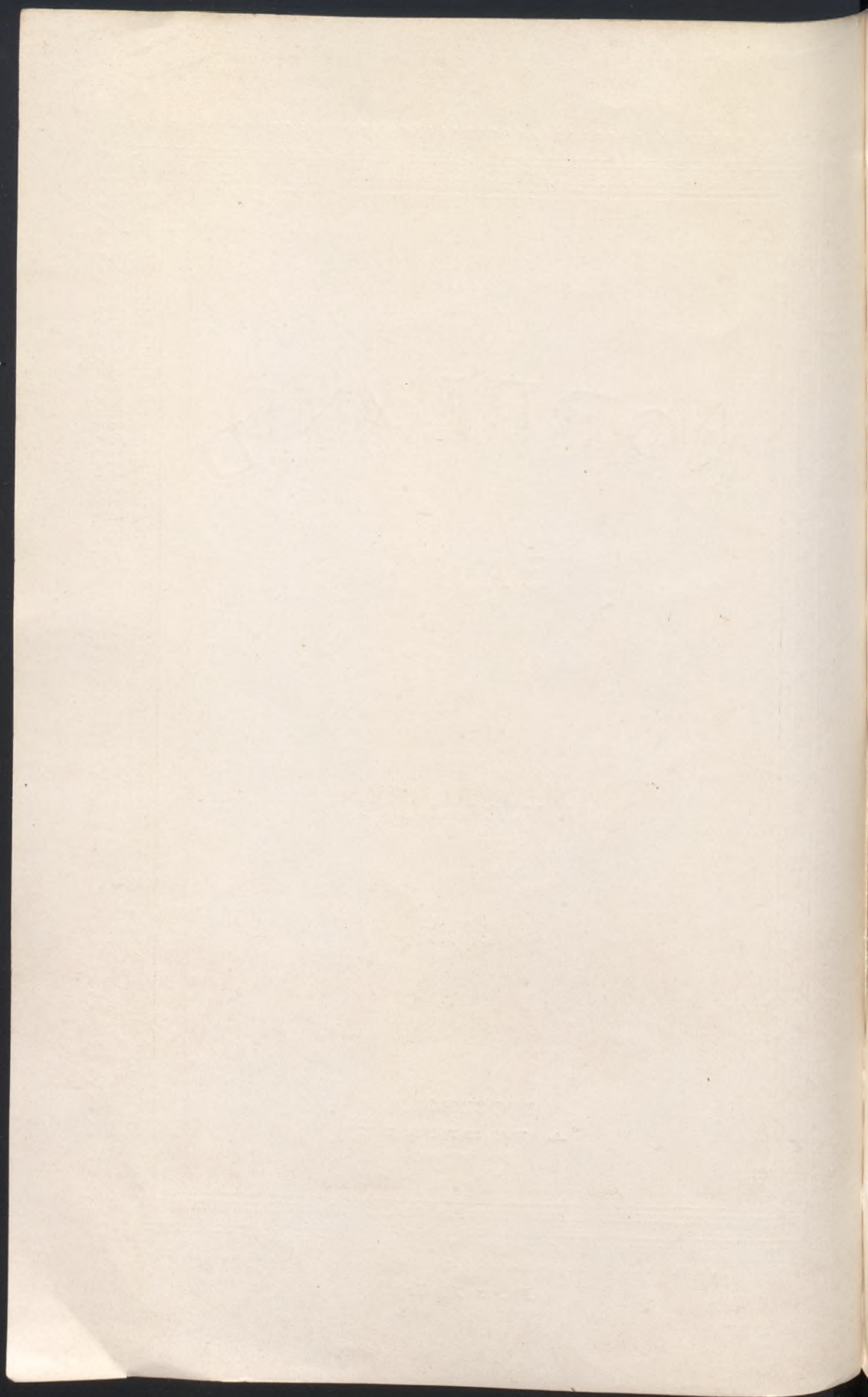
A. W. BJÖRCK

(I KOMMISSION)

Pris 75 öre.

NORRLAND

SÅNG

AF

W. M. CARLGREN

STOCKHOLM
TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET

1882.

NORRLAND.

Norrland, framtidsland vid polen!
Unga verld i morgonsolen
Tindrane för seglarns syn
Första gången fram ur skyn!
Norrland, friska ros i knoppning,
Du vår kärlek, vår förhoppning!

Löst är nu din tvungna hvila;
Lifvets varma strömmar ila;
Liksom sagans unga hof,
Som bak snår och tistlar sof,
Väckt en dag till nya skiften
Ungdomsvarmt stod upp ur griften.

Häfdens blad ditt namn ej fyller,
Föga minnets glans förgyller
Seklers lif i skuggan gömdt;
Aldrig du om storhet drömt.
Ej ditt hvita månljus skiner
På troféer och ruiner.

Med naturen har du kämpat,
Vilddjurs herradöme dämpat
Afstängd, sluten i dig sjelf,
Väg du tog på mäktig elf,
Skatt du tog af vildt i skogen,
Af din hjord, din våg och plogen.

Länge ensam stred du striden,
Ädla stam, i tid förliden.
Länge än som förr du stod
Qvar i dalen kring din flod;
Trång din bygd, kring kyrkan bruten,
Var af skogar innesluten.

Strid mot skogens makt det gällde;
Resar du med yxan fällde,
Kämpen likt i forntidsdar,
Men ändå stod ovän kvar.
Tum för tum med svettig möda
Bröts en teg för sådd och gröda.

Malm i bergens ådror vällde,
Must i jordens koka svällde;
Men hvad mer, när ingen bjöd
Åt din glesa flock ett stöd?
Nöjd ditt sjelfbestånd att trygga
Fick på egen kraft du bygga.

Okänd var förtryckets boja;
Aldrig slott såg ned på koja.
Böjlig för ett vänsällt ord,
Fri på gammal odaljord,
Du mot nyhetskrämarn gerna
Visste ärfda seder värna.

Länge för din egen broder,
Sydligt barn af samma moder,
Var ditt land, som månens ring,
Fullt af underliga ting,
En förstelnad verld i fjerran,
Kaos likt, blott känt af Herran.

Söderut på jernad bana
Bildningen med utbredd fana
Blomsterhöljd till segrar drog;
Här hon tunga stegen tog
Öfver skogar, berg och vatten,
Höljd af tystnaden och natten.

Och du har dock, Norrland, ammat
Mången son hvars ljus har flammat
Vida kring med stjernans glans;
Men hvem frågte, hvar det fanns
Hemmet hans i nordanlanden,
Hvem har räckt hans moder handen?

Under Svenska kyrkans vida
Tempelhalf högtidligt skrida
Höga skuggor af din stam:
Der går *Botniensis* fram;
Bland Upsala mötes fäder
Främst din ädla skara träder.

Och den skatt, de helig aktat,
Andra dina söner vaktat:
Här har lifvets morgon bräckt
För *Benzeliers* fursteslägt.
Der knapt menskofot sig vågat
Har *Læstadiers* ande lågat.

Se, en son af högsta norden
Är en kristen Plato vorden:
Boström, idealets vakt
Mot materiens öfvermakt;
Och till *Boströms* mål re'n ville
Bibergs djupa tänkarsnille.

Grafströms sångmö här har biktat;
Strinnholm svenska häfden riktat;
Norberg, österns tolk, var din;
Adlersparres mod grep in,
Lugnt, beredt mot skilda öden,
Fädrens land till hjälp i nöden.

Genom slägten, genom tider
Celsiers namn sin ära sprider;
Under Kalix' himmel såg
Svanberg först mot stjernors tåg;
Ångström fångat solens strålar
Först der *Indals* elf hon målar.

Och det Finland, man begråter,
Har ju du eröfrat åter
Här, der tyst en idog hand
Brutit bygd åt fosterland.
»Fattighjonet» här i Norden
Har fördubblat fosterjorden.

Och du växte stark, men stilla,
Långt från harm, försåt och villa,
Tills du ändtligt träder fram,
Telning god af riddarstam,
Och den slutna hjälmen höjer
Och ditt ädla anlet röjer.

På ditt äne faller dagen,
Och din broder känner dragen,
Och han sträcker ut sin famn
Och han kallar dig vid namn
Och det land, hans öga skådar,
Nya framtidssegrar bådar.

Sköna land, hur annorlunda
Äro icke dar, som stunda,
Mot de lugna åldrars dar,
När du glömdt och okänt var!
Här vid skiljovägen stanna,
Norrlands son, med lutad panna.

Stanna, se, här står naturen,
Vid hvars barm din ätt blef buren
Fram till dop i forntidsdar.
Ännu är hon hvad hon var,
Samme bistre far och samma
Kyska moderskärleks flamma.

Än dess dystra natt förskräcker;
Nordanstormen furor bräcker;
Tystnad djupt i skogar rår;
Björnen dina hjordar slår;
Frosten, lömsk, går kring och mördar
Din förhoppning, dina skördar.

Värmemätarns silfver fryser,
Fattigman bland fasor ryser,
Hafvets frusna suck ej hörs,
Lifvets pendel knappast rörs,
Vargen jagar genom töcknen
Renen öfver hvita ökn.

Varde ljus och natten vike!
Se, han kommer till sitt rike
Ljusets milde envåldskung.
Än en stund är sömnen tung;
Plötsligt yra bäckar stoja:
Bräckt är dvalans tunga boja.

Icke språk, ej pensel målar
Hvilken glans jungfrulig strålar
Här i nordens fagra vår,
Liksom under ungdomsår
För vår första kärleks öga
Allting kläds i bilder höga.

Du, som längtar att i söder
Skåda huru lifvet glöder,
Se hur här kring fruktad pol
Två och tjugu timmars sol
Ena stunden knoppar väcker
Och den andra blommor räcker.

Ser du der ur skogar djupa
Utför branter floder stupa,
Brusa öfver stenblock fram
Svallande med skummig kam,
Spegla mellan löfverk sedan
Skördarna i dal dernedan.

När i glans kring Jemtlandsbergen
Solen gjuter aftonfärgen,
Storsjön speglar himlen skön,
Vida skogar hålla bön;
Allt hvad litet är förgätes,
Allt med högre måttstock mätes.

Likt en lustgård Qvickjock smeker
Vandrarns öga; Flora leker
På mångslingrad, saftig strand
Med den klufna flodens band.
Men mot veka nöjens joller
Vakt det isgrå fjellet håller.

Hör hur mäktigt strömmar brusa,
Hur allvarligt skogar susa;
Läs i stilla stjernenatt
Andens klarhet öfversatt;
Se hur mild i sommarqvällen
Midnattssol bestrålar fjellen.

Här din rot, din växt du skjutit,
Norrlands stam, och här förflutit
Under sträfsam dygd och tro
Dina tusen år af ro,
Du som vid din mognads timma
Nu står fram ur skingrad dimma.

Mognads timma? — Är du mogen?
Skall du bli naturen trogen?
Skall väl än af skogens sus,
Fjellens luft och flodens brus
Nordens ande få sin daning?
Frågar, rädd, en hemlig aning.

Fromt du fordom dygder öfvat
Innan än dig medgång pröfvat.
Af din skog du några trän
Sände öfver vattnen hän,
Knapt en slant dig bjöds för stammar
Tronande på bergens kammar.

Men när skogen, förr en bördä,
Blef för dig en skatt att skörda;
När från haf till haf hon drog
Stolt, din fur, och hyllning tog;
När härin från verdens riken
Drakar plöjde lugna viken;

När, likt pil från blinde Höder,
Guldet sköts hitin från söder,
Mins, hur *då* du slått dig stod,
Hur det febersjöd, ditt blod,
Hur, likt bränning öfver skären,
Hejdlöst bröto in begären.

Mins du hur din son på stranden
Vog sitt guld i lystna handen,
Hur, så långt som skogen såg
Lugn sin bild i flodens våg,
Lik en vådeld utan hvila
Framgick vinstbegärets bila?

Men för tegen armar tröto,
Svultna dina hjordar röto,
Skola, helgedom och härd
Stodo som en härjad verld;
Skogens vilda skördefester
Bjudit allt ditt hus till gäster.

Redan bar naturens tempel
Lidelsernas dystra stämpel.
Här, der fordom sommarnatt
Log vid kyska lekars skratt,
Rusets skrän i sabbatsqvällen
Ljödo hemskt mot lugna fjellen.

Stormen lade sig; besinning
Klarnade kring högvälfd tinning;
Tuktande, Försynens hand
Kylde dina sinnens brand,
Och du såg i ljus omsider
Hennes vink mot nya tider.

Ack, när nu din stjerna stiger
Upp i glans och klagan tiger,
Røj att, vis, du lärdom tog;
Men blott *ett* är visdom nog:
Tron, som ser i lifvets öden
Mer än njutning blott och — döden.

Tro, att lifvets hela vimmel
Är en irring från en himmel,
Dit odödlighetens hopp
Visar vägen från vårt lopp.
Vet, när jordens lust dig villar,
Att ej hon din oro stillar.

Tro på Gud och på försoning;
Sjelf naturen kring din boning
Ropar ju om straff och nåd;
Säg, hvem var din hjälp, ditt råd,
När mot oviss skörd du plöjde
Och på frusna tege dröjde.

Tro, att lifvets rätta fröjder
Njutas på de rena höjder,
Der en himmel redan här
Kärleken till bröder är,
Der de sanning bli de orden:
Dygden, pligten, fosterjorden.

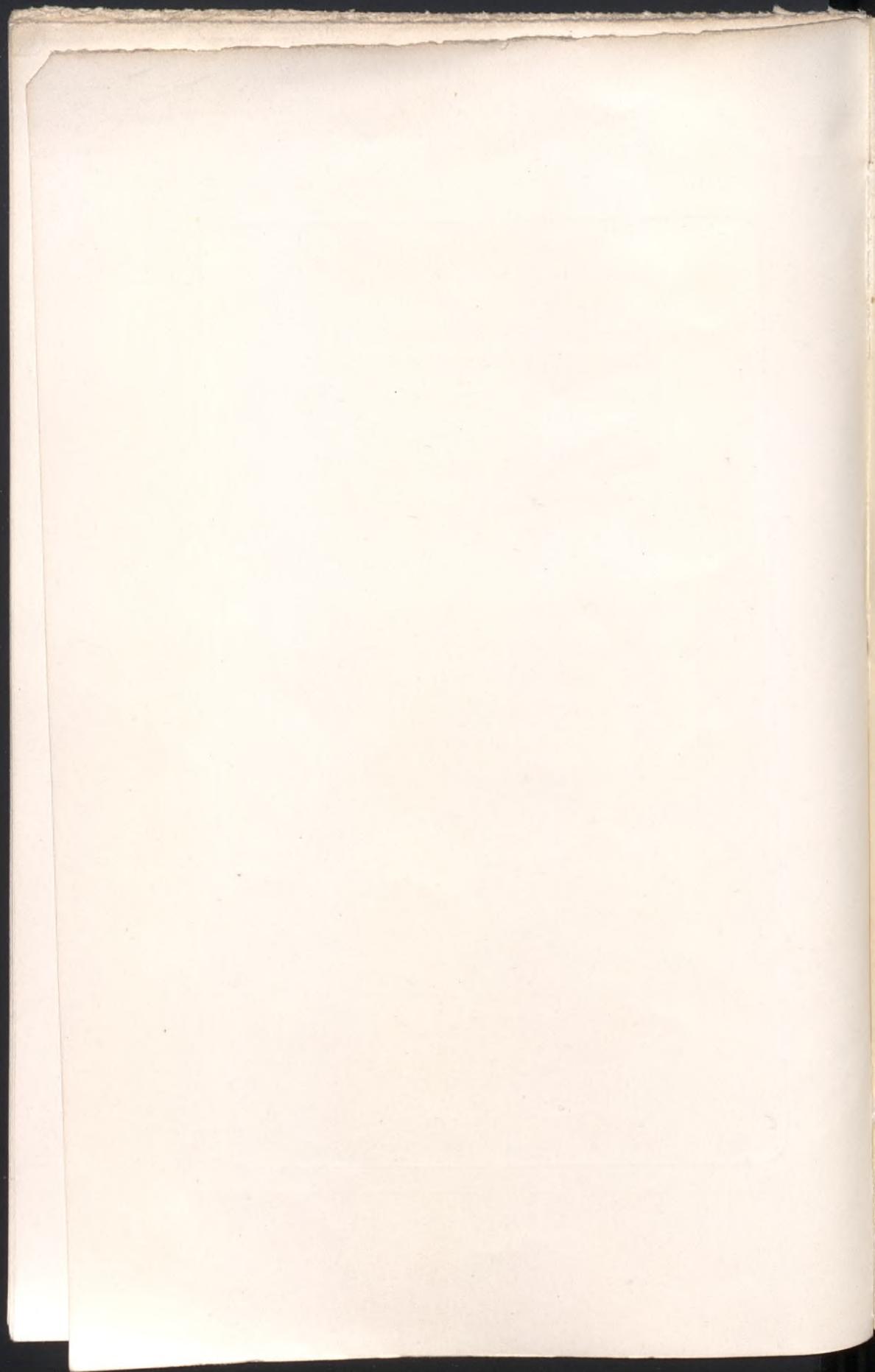
Tro och älska dessa makter,
Mensklighetens dolda vakter
I en verld till villor snar;
För den lag, den jord, du har,
Lär dig utan vinning strida,
Lär dig offra, lär dig lida.

Norrland, stig i glans och lycka,
Dig i gyllne skördar smycka,
Flitens tusen härdar tänd,
Skatter vinn och kölar sänd;
Jubla fritt, men glöm ej heller,
Att ännu en strid det gäller.

Mot den lömska nattens rotar,
Lustars hord, när dig hon hotar,
Mana vill min sång till strid,
Såsom under fordomtid
Vårdkas, tänd vid himlaranden,
Här har manat vakt till stranden.

Och som tempelklockor skalla,
När till tack och lof de kalla,
Så ock ville sångens röst
Tränga ned i nordiskt bröst
Och en helgad glädjes anda
Älskande i jublet blanda.

1001850713

